

— Не е нужно да знаете — забеляза лѣкаря. Трѣба да ви кажа, обаче, че ви е нужно да се пазите. Може да се заразите.

— Това не е важно. Азъ ви моля да предпишете лѣкове, за да ги взема по-скоро.

— Никакви лѣкове. Нищо не помага. Остава на неговата натура. Ако е здравъ и силенъ, може да мине. Още повече, че болестъта е доволно напреднала. Кжде бѣхте вчера?

И като изрече това, той се поклони и излѣзе.

Тя не стана да го придружи. Хвана ржката на болния и отъ сърдце се замоли Богу: да го спаси. Тя се молѣше съ разбити гърди Богу, да се смили и да ѝ го поживи.

А болния нѣщо бѣлнуваше и поменуваше несвързани имена.

Погълната въ своята молитва, тя виждаше, че треската се вживѣва и изхвърква изъ неговитѣ уста, прилична на голѣма черна пеперуда, съ издути очи, разперени крила, дълги тънки крака . . . черна, съ лѣскави бедра и прозрачни крила, сжщо като оная пеперуда-треска, която хвърка лѣте надъ рѣкитѣ подъ сѣнкитѣ на върбалака . . . Сжщата треска, която по цѣль день, въ горещинитѣ, се шура и дири да ли нѣкой се кжпе въ рѣката, да го прехвъркне, за да го затресе.

Треската изхвъркна изъ устата му, обиколи нѣколко пжти изъ стаята и пое къмъ прозореца. Неизлѣзла още, ето друга изхвърква изъ устата му, трета и четвърта вече се показва, като змей съ изпъкнали кървави очи и тежки мъхави крила.

Появата на змея я сѣпна и те се упомни.

Инсаровъ бѣлнуваше.

Само че лицето му ѝ се видѣ промѣнено. То бѣше блѣдо, като бѣлилка. И тая блѣдностъ предаваше на лицето му онова, което поличава, кога си взема човѣкъ сбогомъ съ живота.